

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystrické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **EUROCORP TRADE s.r.o.**, IČO 03111199
sídlem Sychrov 1061, 766 01 Valašské Klobouky
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Houžvičkou
sídlem Jana Palacha 121/8, 690 02 Břeclav

proti
žalovanému: **Hasičský záchranný sbor Zlínského kraje**
sídlem Přílucká 213, 760 01 Zlín

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v kontrolním zjištění v rámci protokolu o kontrole ze dne 29. 5. 2017, č. j. HSZL-3754-2/SPD-2017, změněného dodatkem ze dne 12. 10. 2017, č. j. HSZL-3754-14/SPD-2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

1. Žalobou doručenu soudu dne 19. 12. 2017 se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v kontrolním zjištění žalovaného zachyceném v kontrolním protokolu vyhotoveném na základě tematické kontroly ohledně dodržování povinností stanovených právními předpisy o požární ochraně.
2. Žalobce má za to, že jednotlivé dílčí kroky kontroly mohou být nezákonným zásahem. Tak je tomu zejména v situaci, kdy již samotný protokol uloží kontrolované osobě opatření k nápravě, nicméně méně znatelnou formou nezákonného zásahu může být i samotné kontrolní zjištění. Zdůraznil, že kontrolní protokol, který prošel námitkami kontrolované osoby, zakládá pro další subjekty definitivně zachycený stav, z nichž tyto subjekty vycházejí. Kontrolní protokol je především základním důkazním prostředkem v navazujícím správním řízení, kde je posuzováno, zda se kontrolovaný subjekt dopustil protiprávního jednání. Za situace, kdy už v kontrolním protokolu je konstatováno porušení určitého zákonného ustanovení, představuje kontrolní protokol jakýsi předstupen samotného rozhodnutí. Tím, že kontrolní protokol je silným podkladem pro navazující správní řízení, je také způsobilý nesprávně zjištěnými kontrolními zjištěními zasáhnout do práv kontrolovaného subjektu. Tento zásah nemusí být jen v rovině správněprávní, ale i v soukromoprávní oblasti. Žalobce je pojištěnou osobou v rámci pojistné smlouvy, v jejímž rámci mu je poskytováno pojistné krytí mj. pro případ poškození věci. Za situace, kdy kontrolní orgán vystaví kontrolní protokol, jehož závěry jsou nesprávné, vzniká kontrolované osobě přímý zásah do majetkových práv, neboť pojišťovna je oprávněna takové kontrolní závěry zohlednit v rámci poskytovaného pojistného plnění. Další specifická příпада spočívá v tom, že kontrolované osobě bylo v rámci kontrolního protokolu uloženo, aby podala písemnou zprávu o přijatých opatřeních k nápravě, avšak vzhledem k ničivým následkům požáru budovy nebylo možné takto uložené povinnosti vyhovět, protože nebylo možné přijmout žádná reálná opatření, která by byla zároveň hospodárná.
3. Nezákonnost zásahu žalobce spatřuje v nesprávných kontrolních zjištěních týkajících se posouzení povinností vyplývajících z protipožárních předpisů. Podle ust. § 2 odst. 2 zákona o požární ochraně právnické osoby plní povinnosti na úseku protipožární ochrany ve všech prostorách, které užívají k provozování činnosti, z tohoto ustanovení však existuje výjimka pro případ, kdy určité prostory společně užívá více právnických osob. V prostorách, které užívají společně, pak plní povinnosti na úseku protipožární ochrany vlastník objektu, není-li smlouvou mezi nimi stanoveno jinak. Žalobce zdůraznil, že objekt užíval žalobce a EKOREGIONAL, s.r.o. na základě samostatných nájemních smluv, přičemž ze smlouvy plyne, že žalobce do užívání přebírá pouze část budovy, která není ve smlouvě nijak specifikována. Žalobce tvrdí, že oba subjekty užívaly prostory v podstatě v celé budově a tato není stavebně uzpůsobena tak, že by užívané prostory byly stavebně odděleny. Prostory v objektu tedy užívaly společně jak žalobce, tak společnost EKOREGIONAL, s.r.o. Žalobce namítal, že žalovaný vyvodil závěr o tom, že žalobce užíval konkrétně určené prostory, aniž by tento závěr vyplynul z jakéhokoliv objektivního dokladu. Vyšel z informace, kterou mu podal vlastník objektu, který je přes osobu jednatele provázaný s druhým uživatelem objektu – společností EKOREGIONAL, s.r.o., tedy osoba, která není nestranná, co se týče zájmu na výsledku kontroly. Žalobce popřel, že by s vlastníkem objektu uzavřel ústní dohodu či dodatek k nájemní smlouvě, který by specifikoval konkrétní prostory v budově užívané žalobcem.

4. Z výše uvedeného je dle názoru žalobce třeba vyvodit závěr, že prostory v budově byly prostory společně užívanými oběma nájemci – žalobcem i společností EKOREGIONAL, s.r.o. Za takových okolností žádné z kontrolních zjištění neodpovídá skutečnému stavu. Jestliže se totiž jednalo o společně užívané prostory, nebylo na žalobci, nýbrž na vlastníkově objektu, aby plnil povinnosti stanovené právními předpisy na úseku požární ochrany. Kontrolní zjištění vyplývající z kontrolního protokolu, v nichž je zachyceno porušení právních předpisů žalobcem (pod body II.1.2., II.1.3., II.2., II.5., II.9., II.11.) tak jsou nesprávná.
5. Na základě uvedených skutečností má žalobce za to, že kontrolní zjištění v rámci kontrolního protokolu jsou nezákonnými zásahy žalovaného, které přímo zasahují do práv žalobce, a proto navrhl soudu, aby tato kontrolní zjištění označil jako nezákonný zásah, a aby uložil žalovanému změnit tato kontrolní zjištění tak, aby odpovídala skutečnému objektivně zjištěnému stavu s ohledem na společné užívání vnitřních prostor budovy více subjekty.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že na rozdíl od žalobce má za to, že kontrolní zjištění uvedená v kontrolním protokolu a v následném dodatku kontrolního protokolu jsou zjištěna správně, objektivně a v souladu se zákonem. Žalovaný uvedl, že se podle jeho názoru v této fázi v žádném případě nemůže jednat o nezákonný zásah správního orgánu, když správní orgán v této věci ještě nezahájil řízení, a proto ani doposud nemohl činit žádné úkony. Veškeré dosavadní kontrolní úkony příslušníků úseku prevence žalovaného nejsou úkony správního orgánu. Pokud žalobce dovozuje, že by mu byla na základě porušení jeho povinností popsaných v kontrolním protokolu v navazujícím správním řízení u žalovaného uložena pokuta spolu s výrokem o vině, žalovaný uvedl, že po zahájení správního řízení má každý právo na to, aby na svoji obhajobu předkládal důkazy, včetně např. vyjádření ke kontrolním zjištěním, rovněž by po případném rozhodnutí mohl využít opravné prostředky. Podle žalovaného nelze automaticky předjímat, že vyhotovený kontrolní protokol pracovníků úseku prevence u žalovaného musí být v každém případě rozhodujícím a nevyvratitelným důkazem v navazujícím správním řízení. Na základě těchto důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, jelikož v této fázi se nejedná o nezákonný zásah správního orgánu. Ve věci dosud nebylo správním orgánem zahájeno řízení ani pravomocně rozhodnuto, žalobce proto podle názoru žalovaného nemá aktivní žalobní legitimaci ve smyslu ust. § 82 s. ř. s.
7. Pro případ, že by se soud rozhodl zabývat kontrolními zjištěními, žalovaný předně uvedl, že povinnost podat písemnou zprávu o odstranění nedostatků orgánu státního požárního dozoru vyplývá ze zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“). Žalovanému je zřejmé, že činnost žalobce nebude zřejmě z důvodu zničení objektu obnovena, žalobce však přesto měl splnit svou zákonnou povinnost a měl ve stanovené lhůtě informovat o tom, že již činnost nebude provozovat.
8. K namítané nesprávnosti kontrolních zjištění žalovaný uvedl, že za společné prostory ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o požární ochraně se považovaly pouze tzv. komunikační prostory, tj. prostory sloužící pouze k přístupu a nikoliv k vlastní podnikatelské činnosti. Na základě uzavřené smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání byl žalobce povinen plně si zabezpečit provádění požární ochrany v pronajatých prostorách dle platných předpisů a byl povinen provádět pravidelné kontroly z hlediska požární prevence

a zjištěné nedostatky neprodleně odstraňovat. Dále žalovaný zdůraznil, že žalobce v době před požárem ani v době kontroly nijak nedal najevo, že by povinnou osobou nebyl on, ale vlastník objektu. Po celou dobu s kontrolujícími spolupracoval, nesdělil, že by plnění povinností měl zabezpečovat vlastník objektu a předkládal požadované doklady, ze kterých vyplývá, že i v době před požárem se choval ve vztahu k plnění svých povinností na úseku požární ochrany tak, že si byl vědom toho, že on je povinen své povinnosti naplňovat. Až po zaslání kontrolního protokolu žalobce změnil své stanovisko a začal tvrdit, že se jedná o společné prostory a povinnosti na úseku požární ochrany má plnit vlastník objektu. Na základě tvrzení žalobce, že prostory pro provozování jeho činnosti nejsou ve smlouvě nijak vymezeny a jedná se o společné prostory, si žalovaný opatřil od vlastníka objektu náčrt s vyznačením konkrétních prostor v hale budovy č. 43, které užíval žalobce, sdělené informace se přitom zcela shodovaly se skutečnostmi zjištěnými kontrolujícími při kontrole od povinných osob žalobce a rovněž se skutečnostmi zjištěnými při kontrole společnosti EKOREGIONAL, s.r.o. Pro případ, že by soud považoval za vhodné získat další podrobné informace o kontrole prováděné u žalobce, navrhl žalovaný provést důkaz výsledkem svědkyně plk. Ing. D. P. – zaměstnankyně žalovaného, která byla přítomna kontroly a zná detailní informace.

9. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž tento především setrval na žalobní argumentaci. Uvedl, že kontrolní protokol existuje ještě před zahájením správního řízení a v případě zjištění porušení právních předpisů obsahuje závěr o takovém porušení, který sám o sobě je způsobilý poškodit práva kontrolované osoby. Žalobce nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že má každý právo se hájit v průběhu správního řízení. Pokud by bylo možné libovolně napadat závěry kontrolního zjištění v průběhu správního řízení, ztrácel by smysl institut námitek i samotný kontrolní protokol. Co se týče pojmu společných prostor, má žalobce za to, že právě v aplikaci tohoto pojmu na danou situaci se se žalovaným rozcházejí. Žalovaný podle žalobce potvrdil absenci smluvní konkretizace smluvních prostor, když si takovou specifikaci vyžádal od vlastníka objektu. Čl. VI.6. nájemní smlouvy je pouze proklamativní ustanovení, dle něhož má nájemce dodržovat zákonem stanovené protipožární předpisy, takové povinnosti přitom vyplývají již z konkrétních právních předpisů a tyto předpisy nelze měnit právním ujednáním a měnit tak rozsah povinností či adresáta určeného právní normou. Vzhledem k tomu, že nebyl vymezen nájemcem užívaný prostor, není znám ani prostor, u něhož by měl nájemce plnit povinnosti stanovené protipožárními předpisy. Mapa, ve které bylo zakresleno vymezení prostor, které měl žalobce užívat, je podle žalobce nepřesná, jelikož zde není vyznačen komunikační prostor (poměrně rozlehlá ulička), který spojoval tuto část haly s druhou částí, tento komunikační prostor přitom užívali běžně oba největší zájemci. Žalobce považuje přinejmenším tzv. komunikační prostory za společný prostor ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o požární ochraně, závěry kontrolního zkoumání proto nemohou být postaveny na základě objektivně zjištěných informací. Žalobce nesouhlasí s dedukcí žalovaného, že žalobce si byl vědom svého postavení jako povinné osoby, neboť to, zda byl žalobce osobou povinnou či nikoliv, je objektivní skutečností vyplývající ze zákona a chování osoby na tuto skutečnost nemá žádný vliv. Žalobce popřel, že by v průběhu kontrolního procesu změnil své stanovisko ohledně svého postavení. Je sice pravda, že stanovisko ohledně svého postavení žalobce vyjádřil až v námitkách proti kontrolnímu protokolu, takový postup ovšem žádný předpis nezakazuje a je přirozené, že kontrolovaný subjekt reaguje uceleně teprve na písemné

závěry kontroly. Provedení svědecké výpovědi nepovažuje žalobce za relevantní. Pokud zde byly dány jiné okolnosti, které měly na kontrolní zjištění vliv, měly být pojaty přímo do kontrolního protokolu, aby se s nimi mohl žalobce seznámit a tyto byly ve spojení s kontrolními závěry přezkoumatelné.

III. Ústní jednání

11. Při ústním jednání dne 24. 4. 2018 žalobce upřesnil žalobní petit tak, že se domáhá toho, aby soud uložil žalovanému, aby s nezákonným zásahem v podobě kontrolního protokolu nepokračoval a aby soud uložil žalovanému změnit předmětná kontrolní zjištění tak, aby odpovídala skutečnému objektivně zjištěnému právnímu stavu s ohledem na společné užívání vnitřních prostor budovy více subjekty; ve zbytku žalobce setrval na petitu spočívajícím v označení specifikovaného zásahu žalovaného jako nezákonného.
12. Žalobce rovněž uvedl, že smyslem státní kontroly je zachytit určitý stav tak, aby bylo možné zjistit, zda byly dodržovány právní předpisy. Kvalita kontrolních zjištění tedy má být taková, aby na nich mohlo být postaveno případné správní řízení. Nesprávná kontrolní zjištění jsou z tohoto pohledu nejen nedostatečná, ale také zbytečná. Již v této fázi jsou daná zjištění s to poškodit kontrolovanou osobu. V dané věci byla nesprávně určena osoba odpovědná za tvrzená pochybení, kdy žalovaný vyšel z nesprávné interpretace smlouvy o nájmu mezi pronajímatelem a žalobcem, který byl nájemcem v předmětném areálu. To, kdo příslušné plochy užíval, zjistil žalovaný nesprávně, na místě bylo více uživatelů, kteří byli za dané prostory odpovědní. Žalovaný rovněž vyšel z tvrzení a podkladů osob, které nebylo možné považovat na nestranné.
13. Žalovaný odkázal na své vyjádření k žalobě.
14. Soud k návrhu žalobce provedl důkaz všeobecnými pojistnými podmínkami Allianz pojišťovny, a.s., z nichž žalobce dovozoval, že již na základě kontrolních zjištění žalovaného může dojít k tomu, že žalobci bude odepřeno právo na pojistné plnění (konkrétně se jednalo o čl. 25 odst. 2 a 3 a čl. 31 odst. 14 daných všeobecných pojistných podmínek). Soud naopak neprovedl důkaz navrhovaný žalovaným, a to výpovědí pracovnice žalovaného, která se měla vyjádřit k některým otázkám provádění kontrol. Obecné otázky kontrolní činnosti, jak je v návrhu důkazu zmiňoval žalovaný, totiž nebyly předmětem nynějšího soudního přezkumu; zároveň pak ani vyjádření dané pracovnice, která měla směřovat ke konkrétním kontrolním zjištěním, nemohla ovlivnit obsah kontrolních zjištění tak, jak jsou zachyceny v předmětném kontrolním protokolu, který žalobce učinil předmětem soudního přezkumu; dle názoru soudu tak daných výsledků nemohl k věci přinést nic relevantního.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud se v intencích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nezákonnosti zásahu žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.
16. Nezákonný zásah žalobce spatřoval v nesprávných kontrolních zjištěních zachycených v protokolu o kontrole.
17. Podle ust. § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu,

který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

18. Otázkou důvodnosti soudní ochrany podle ust. § 82 a násl. s. ř. s. se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-69, publikovaném pod č. 603/2005 Sb. NSS, kde vyslovil, že „[o]chrana podle § 82 a násl. s.ř.s. je důvodná tehdy, jsou-li a to kumulativně, tedy zároveň – splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí brozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.“ V posuzované věci se tedy krajský soud zabýval naplněním podmínek nezákonného zásahu ve shora citovaném smyslu s výjimkou podmínky č. 6, která po novelizaci s. ř. s. (zákonem č. 303/2011 Sb.) s účinností k 1. 1. 2012 již nemá své zákonné opodstatnění.
19. Krajský soud prioritně posuzoval, zda tvrzený zásah tak, jak je vymezen žalobcem, může mít povahu zásahu ve smyslu ust. § 82 s. ř. s. Ze zjištěného skutkového stavu lze učinit závěr, že kontrola provedená podle zákona o požární ochraně, jejímž výstupem byl protokol o kontrole, byla zaměřena přímo proti žalobci. Protokol o kontrole nelze považovat za rozhodnutí a lze jej tedy zahrnout pod pojem zásahu v širším smyslu.
20. V další úvaze se soud zabýval otázkou, zda byl žalobce předmětným zásahem zkrácen na svých právech.
21. Povahou kontrolních zjištění obsažených v protokolu o kontrole z toho hlediska, zda se může jednat o nezákonný zásah, se zabýval již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32, dostupném na www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že „kontrolní zjištění obsažená v protokolu nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Aby se jednalo o nezákonný zásah, musí jím být žalobce mimo jiné zkrácen na svých právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 – 69, publ. pod č. Sb. NSS 603/2005). Jak vyplývá z judikatury k výsledkům daňové kontroly, kontrolními zjištěními obsaženými v protokolu o daňové kontrole k žádnému zásahu do práv nedochází, neboť kontrolní zjištění a závěry z nich vyplývající nejsou bez dalšího samostatně vykonatelné ani způsobilé vyvolat samy o sobě jakékoliv jiné právní následky, jež by znamenaly újmu pro jejich adresáta (viz například rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 29. 11. 2006, č. j. 8 Aps 4/2006 – 98, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 Afs 59/2012 – 32, nebo ze dne 30. 4. 2014, č. j. 6 Afs 46/2014 – 39).“ Zcela stejnou povahu pak podle názoru Nejvyššího správního soudu, vysloveného v citovaném rozsudku ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 98/2015-32, mají kontrolní zjištění provedená podle zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“). „Jak vyplývá z judikatury správních soudů, výsledky kontroly, provedené podle zákona o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty vůči odpovědnému subjektu a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání odpovědného subjektu, avšak samy o sobě nenahrazují ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99 – 45 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80). Kontrolní zjištění podle zákona o

státní kontrole zachycená v protokolu o kontrole tak z povahy věci nejsou nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť jimi nedochází k žádnému zkrácení kontrolované osoby na jejích právech.“

22. Na závěry vyslovené ve shora citovaném rozsudku navázal Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 52/2016-28, dostupném na www.nssoud.cz, kde se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze, že samotná kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. Uvedl, že dle judikatury správních soudů výsledky kontroly učiněné v režimu zákona o státní kontrole, respektive v režimu zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád (dále jen „kontrolní řád“), „*mohou vyústit v uložení nápravného opatření a zejména pak mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty kontrolovanému subjektu, avšak samy o sobě nenabrazují a ani nemohou nahradit dokazování provedené postupem stanoveným správním řádem v rámci (případně) následně vedeného správního řízení o uložení správní sankce (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007 – 80). Smyslem kontrolního zjištění zachyceného v protokolu o kontrole je postavit najisto skutkový stav rozhodný pro úvahu o přijetí případných dalších opatření. Tato úprava tedy umožňuje různým inspekčním orgánům zjišťovat skutkový stav věci bez toho, že by muselo být zahájováno správní řízení. Po provedení kontroly tak nemusí následovat žádná další aktivita správního orgánu (zjistí-li, že nejsou důvody ve věci dále konat), může však také následovat přijetí konkrétních nápravných opatření či bezodkladných úkonů (obvykle ve formě správního rozhodnutí). Teprve ty by mohly představovat zásah do právní sféry kontrolovaného subjektu.“*
23. Soud má za to, že zde citované závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc a neshledal důvod se od nich jakkoli odchýlovat. Pokud žalobce namítal, že již samotné kontrolní zjištění může být formou nezákonného zásahu, jelikož kontrolní protokol zakládá pro další subjekty definitivně zachycený stav a závěr o porušení povinností je sám o sobě způsobilý poškodit práva kontrolované osoby, s touto argumentací se soud neztotožnil. Výsledky provedené kontroly sice mohou být podkladem pro případné budoucí správní řízení a jedním z důkazů, kterým je prokazováno, zda došlo k protiprávnímu jednání odpovědného subjektu či nikoliv, na rozdíl od správního rozhodnutí o správním deliktu či o přestupku však protokolem o kontrole není závazně deklarováno, že ze strany kontrolované osoby došlo k porušení zákonných ustanovení. Kontrolní zjištění obsažená v protokolu tedy nejsou samostatně vykonatelná ani způsobilá sama o sobě vyvolat jakékoli právní následky, jež by mohly znamenat újmu pro kontrolovanou osobu.
24. Neobstojí ani argumentace žalobce, že kontrolní zjištění zachycené v protokolu se odrazí v jeho soukromoprávní oblasti, jelikož pojišťovna je oprávněna zde obsažené kontrolní závěry zohlednit v rámci poskytovaného pojistného plnění. Soud považuje za podstatné opakovaně zdůraznit, že protokolem o kontrole není na rozdíl od správního rozhodnutí závazně rozhodováno o právech a povinnostech kontrolované osoby, protokol o kontrole tedy není sám o sobě způsobilý vyvolat žádné právní následky, a to ani v soukromoprávní oblasti. Žalobce ostatně neuvádí, na základě čeho se domnívá, že pojišťovna je oprávněna pro účely pojistného plnění vycházet z pouhých kontrolních závěrů vyplývajících z protokolu o kontrole, a nikoli až z případného správního rozhodnutí deklarujícího porušení zákonných povinností ze strany žalobce; ani soud sám z ustanovení příslušných pojistných podmínek (čl. 25 odst. 2 a 3 a čl. 31 odst. 14) nezjistil, že by samotný kontrolní

protokol, resp. zjištění tam uvedená, měla bez dalšího vést ke snížení či odepření pojistného plnění.

25. Soud považuje za vhodné pro úplnost zmínit i konstantní judikaturu správních soudů, která již v souvislosti s vydáním protokolu o kontrole připouští možnost vzniku nezákonného zásahu do veřejných subjektivních práv. Jde výlučně o případy, kdy kontrolní protokol (na základě speciální úpravy) obsahuje zároveň určité opatření k nápravě (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 As 13/2006-90, dostupný na www.nssoud.cz), což však není případ žalobce.
26. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že kontrolní zjištění zachycená v protokolu o kontrole nemohou být nezákonným zásahem ve smyslu ust. § 82 s. ř. s., neboť jimi nedošlo k žádnému zásahu do práv žalobce; žalobě proto soud nemohl vyhovět. Žalobci nic nebrání argumentaci směřující proti nesprávným kontrolním zjištěním uplatnit v případném následně zahájeném správním řízení, soudu však nepřísluší se těmito úvahami zabývat již v této fázi.

V. Závěr a náklady řízení

27. Z uvedených důvodů Krajský soud v Brně žalobu dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. dubna 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu